

ЗАКОНИТОСТ ДОКАЗА (чл. 18. ЗКП)

Околност да у записнику о саслушању осумњиченог пред органима унутрашњих послова није констатовано упозорење из члана 13. став 3. ЗКП-а, не доводи у питање законитост овако датог исказа у случају да у записнику о саслушању постоји констатација да је осумњичени поучен о свим правима која му припадају у кривичном поступку.

Из образложења:

Законик о кривичном поступку не тражи да сва права о којима се осумњичени или окривљени поучава морају бити унета у записник у целокупном законском тексту, већ је довољно да се из записника о саслушању јасно види да је осумњичени или окривљени фактички, дакле стварно упознат са тим правима. Надаље, ЗКП предвиђа обавезу уношења у записник целокупног текста само у односу на изјаву осумњиченог или окривљеног из члана 89. став 9. ЗКП-а, која се односи на присуство браниоца. Овај, жалбама оспорени записник о саслушању осумњиченог несумњиво су потписали како сам осумњичени, тако и његов тадашњи бранилац по службеној дужности, овлашћено службено лице које је саслушавало осумњиченог, записничар, као уосталом и заменик ОЈТ-а.

Јасно је да упозорење из члана 13. став 3. ЗКП-а улази у корпус права која осумњиченом или окривљеном припадају у кривичном поступку, а према садржини оспораваног записника, осумњичени је поучен о свим својим правима у кривичном поступку, тако да изостанак законског текста одредбе члана 13. став 3. ЗКП-а у записнику о саслушању осумњиченог не чини тај исказ, само због тога незаконитим. Супротно ставу жалилаца, правилан је закључак првостепеног суда да се ради о законитом исказу из члана 226. став 9. ЗКП-а који се може користити у кривичном поступку.

Оспоравање законитости исказа осумњиченог од стране његовог браниоца, адвоката, тврдњом да је осумњичени саслушан од стране Управе за борбу против организованог криминала, а у време када још није био донет Закон о организацији и надлежности државних органа у поступку против учинилаца ратних злочина, није утемељено у одредбама Законика о кривичном поступку. Наиме, ЗКП-ом су регулисани поступци и саслушање осумњичених и окривљених од стране овлашћених службених лица Министарства унутрашњих послова и то посебно већ поменути одредбама чл. 89. и 226. ЗКП-а. Посебни закони који се тичу организације и надлежности државних органа у поступцима против учинилаца ратних злочина (као и онога који се односи на организовани криминал), ни на који начин не дерогирају нити супституишу већ поменуте одредбе кључног закона који регулише правила кривичног поступка, а то је управо Законик о кривичном поступку, којих се је уосталом и придржавало овлашћено службено лице Министарства унутрашњих послова када је саслушавало осумњиченог. Без значаја је чињеница да је организациона јединица Министарства унутрашњих послова којој је припадало ово овлашћено службено лице била Управа за борбу против организованог криминала, због чега је овај жалбени навод оцењен неоснованим.

(Пресуда Апелационог суда у Београду - Већа за ратне злочине - Кж1 По2 1/10)

Аутори сентенце: др Миодраг Мајић, руководилац судске праксе у Одељењу за Ратне злочине и Росанда Цевердановић - Савковић, виши судијски сарадник